

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 28/08-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. apríla 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészároša o sťažnosti Ing. V. V., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. E. B., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 46/01 v čase po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 206/05-23 z 11. októbra 2005 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. V. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 46/01 v čase po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 206/05-23 z 11. októbra 2005 p o r u š e n é b o l o .

2. Ing. V. V. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Ing. V. V. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 663 Sk (slovom deväťtisícšesťstošesťdesiattri slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. L. B., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 28/08-15 z 24. januára 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. V. V., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 46/01, v čase po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 206/05-23 z 11. októbra 2005.

Predmetná vec od 1. januára 2008 prešla v rámci reoptimalizácie súdnej sústavy z okresného súdu na Okresný súd Pezinok ako nadobúdajúcemu súdu a Okresným súdom Pezinok je vedená pod sp. zn. 5 C 917/08.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 30 C 46/01 sa žalobou podanou okresnému súdu 22. marca 2001 sťažovateľ domáha proti žalovanému zaplata sumy 404 400 Sk s prísl. z titulu vrátenia bezdôvodného obohatenia. Podľa tvrdenia sťažovateľa aj napriek vydaniu nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 206/05-23 z 11. októbra 2005, ktorým ústavný súd už raz konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 46/01, ako aj napriek sťažnosti na prieťahy v predmetnom konaní adresovanej sťažovateľom predsedovi okresného súdu (na ktorú dosiaľ nedostal odpoveď), okresný súd naďalej koná v jeho veci so zbytočnými a neodôvodnenými prieťahmi, čím sa predlžuje stav jeho právnej neistoty a oddaľuje sa právoplatné skončenie sporu.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Okresný súd Bratislava III nerešpektuje rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorý mu v predmetnej veci prikázal konať bez zbytočného odkladu, opakovane vo veci nekoná a pretrvávajú zbytočné ničím neodôvodnené prieťahy. (...)

Hoci súdu nebránili žiadne prekážky vo veci konať, navrhovateľ poskytol súdu riadnu súčinnosť a nejedná sa ani o právne a skutkovo zložitú vec, na súde prvého stupňa pretrvávajú neustále zbytočné prieťahy v konaní a medzi jednotlivými úkonmi súdu uplynie bezdôvodne niekoľko mesiacov.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 46/01 porušil základné právo Ing. V. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 46/01 sa prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. *Sťažovateľovi Ing. V. V. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 60.000,- Sk (...), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od rozhodnutia Ústavného súdu SR.*

4. *Okresný súd Bratislava III je povinný zaplatiť Ing. V. V. na účet právneho zástupcu JUDr. L. B. (...) trovy právneho zastúpenia v sume 18.300,- Sk do jedného mesiaca od rozhodnutia Ústavného súdu SR.“*

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd sudkyňa poverená jeho riadením listom sp. zn. Spr. 3126/08 z 20. marca 2008, zákonný sudca v predmetnej veci listom z 29. februára 2008 a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k uvedeným vyjadreniam listom zo 4. apríla 2008.

2.1 Okresný súd vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:

„Dňa 01. 01. 2008 predmetná vec prešla v rámci reoptimalizácie súdnej sústavy z Okresného súdu Bratislava III ako odovzdávajúceho súdu na Okresný súd Pezinko ako nadobúdajúci súd.

Toho času právna vec sťažovateľa je vedená na Okresnom súde v Pezinku pod sp. zn. 5 C 917/2008 a nachádza sa u zákonného sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom.

Záverom súčasne vo väzbe na judikatúru ústavného súdu, najmä (I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05, I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00) poukazujem na skutočnosť, že dĺžka konania vo veci sťažovateľa pred Okresným súdom v Pezinku (2 mesiace 20 dní) vylučuje, aby toto konanie zakladalo porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zároveň oznamujem, že netrváme na tom, aby sa o prijatej sťažnosti konalo ústne pojednávanie.“

Zákonný sudca vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:

„Po tom, ako som sa stal v tejto veci od 1. 7. 2005 opäť zákonným sudcom, som úpravou zo dňa 7. 11. 2005 nariadil pojednávanie na termín 8. 12. 2005 rešpektujúc, tak príkaz Ústavného súdu SR v jeho náleze sp. zn. IV.ÚS 206/05-23 zo dňa 11. októbra 2005,

potom ako tento konštatoval porušenie práva navrhovateľa Ing. V. na prerokovanie tejto veci bez zbytočných prietahov.

Na pojednávaní dňa 8. 12. 2005 bol prednesený návrh a vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov s tým, že účastníci navrhli ďalšie dôkazy, ktoré následne súd zabezpečoval. Uvedené pojednávanie bolo odročené na termín 16. 2. 2006, na ktorom súd po zabezpečení listinných dôkazov vypočul účastníkov, svedkov a z dôvodu potreby ďalšieho dokazovania, keďže išlo o vec náročnú z hľadiska zisťovania skutkového stavu, odročil na termín 4. 5. 2006, na ktorom pojednávaní vypočul svedkyňu a toto pojednávanie odročil na neurčito z dôvodu potreby nariadenia znaleckého dokazovania.

Úpravou, po skončení pojednávania dňa 4. 5. 2006, bol spis v zmysle poverenia predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi na vypracovanie konceptu uznesenia o nariadení znaleckého dokazovania a výber znalca zo zoznamu.

V uvedenom období som naďalej pracoval v súdnom oddelení s viac ako 500 nevybavenými vecami, z toho 204 reštančných, a to aj napriek tomu, že som za rok 2006 skončil 314 vecí, z toho viac ako 2/3 reštančných.

Uvedená nepriaznivá situácia, z hľadiska preťažnosti tak OS Bratislava III, ako aj súdneho oddelenia, ktoré som vybavoval v uvedenom období, spolu spôsobili neodsledovanie splnenia pokynu daného vyššiemu súdnemu úradníkovi dňa 4. 5. 2006.

Následne od 1. 6. 2007 som bol opätovne dočasne, a od 1. 11. 2007 natrvalo pridelený na výkon funkcie sudcu na Krajský súd v Bratislave.“

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedeným vyjadreniam okresného súdu a zákonného sudcu uviedla:

„(...) oznamujem, že súhlasíme s upustením od ústneho pojednávania o prijatom návrhu a s prejednaním veci aj bez ústneho pojednávania.

Pokiaľ sa jedná o dôvody a príčiny prietahov v súdnom konaní, uvedené v stanovisku Okresného súdu Pezinok zo dňa 20. 03. 2008, nie je možné akceptovať námietku, že dĺžka konania pred Okresným súdom v Pezinku je 2 mesiace 20 dní, čo a priori vylučuje porušenie základného práva sťažovateľa. Z pohľadu sťažovateľa je irelevantné, ktorý súd prietahy spôsobil. Rozhodujúce je to, že sa jedná o jedno a to isté súdne konanie, na základe žaloby zo dňa 23. 03. 2001, a už viac ako sedem rokov pretrváva stav jeho právnej

neistoty v predmetnej veci bez jej meritórneho rozhodnutia, čo i len v prvostupňovom konaní. Sťažovateľ v opakovanej sťažnosti poukazoval na to, že od posledného pojednávania dňa 4. 5. 2006 sa vo veci doteraz vôbec nekonalo.

Rovnako nemožno akceptovať dôvody prietahov uvedené vo vyjadrení zákonného sudcu v liste zo dňa 29. 2. 2008. Jedná o dôvody technické a organizačné, ktoré však nemôžu byť na ťarchu účastníkov konania. Uvedené dôvody sú z hľadiska porušenia základných ľudských práv a slobôd právne irelevantné a Ústavný súd SR by pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa nemal na ne prihliadať.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Zo sťažnosti a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 30 C 46/01 v čase po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 206/05-23 z 11. októbra 2005:

- 4. november 2005 – okresný súd nariadil pojednávania na 8. december 2005,

- 8. december 2005 – po vypočutí právnych zástupcov obidvoch sporových strán okresný súd odročil pojednávanie na 16. február 2006 za účelom vykonania ďalšieho dokazovania vypočutím svedkov a predloženia listinných dôkazov,
- 12. december 2005 – okresný súd dopytom na spoločnosť O., s. r. o., zisťoval adresy svedkov navrhovaných oboma sporovými stranami,
- 22. december 2005 – sťažovateľ oznámil okresnému súdu adresu svedka, ktorého žiadal vypočuť, a predložil ďalšie dôkazy,
- 16. január 2006 – okresný súd vyzval spoločnosť O., s. r. o., aby poskytla informácie v zmysle výzvy z 12. decembra 2005,
- 17. január 2006 – spoločnosť O., s. r. o., reagovala na výzvu okresného súdu,
- 13. február 2006 – žalovaný oznámil okresnému súdu adresu svedkyne, ktorú žiadal vypočuť, a predložil tiež ďalšie listinné dôkazy,
- 16. február 2006 - po vypočutí prítomných účastníkov bolo pojednávanie odročené na 4. máj 2006 „z dôvodu zhodnotenia potreby ďalšieho dokazovania“,
- 4. máj 2006 – po vypočutí svedkyne bolo pojednávanie za účelom zváženia potreby znaleckého dokazovania odročené na neurčito,
- 1. jún 2006 – žalovaný sa vyjadril k sporu,
- 15. august 2006 – žalovaný zaslal okresnému súdu kópiu oznámenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Ž. (ďalej len „vyšetrovateľ“) o začatí trestného stíhania proti sťažovateľovi pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu,
- 6. február 2007 – vyšetrovateľ žiadal o zapožičanie spisu,
- 7. február 2007 – okresný súd oznámil vyšetrovateľovi, že spis nie je možné zapožičať, pretože „bude nariadené znalecké dokazovanie“,
- 16. máj 2007 – sťažovateľ podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy,
- 11. jún 2007 – sťažovateľ žiadal, aby okresný súd nariadil pojednávanie,
- 17. september 2007 – okresný súd žiadal od spoločnosti O., s. r. o., informáciu o adrese zamestnávateľa svedka,
- 28. september 2007 - spoločnosť O., s. r. o., reagovala na výzvu okresného súdu,
- 26. november 2007 – sťažovateľ žiadal nariadiť pojednávanie,
- 15. apríl 2008 – okresný súd nariadil pojednávanie na 29. september 2008.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 46/01 došlo v čase po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 206/05-23 z 11. októbra 2005 k opätovnému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na predmet konania, ktorým je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nemožno toto konanie kvalifikovať ako právne zložité. Z konkrétnych okolností daného prípadu a z rozsahu

procesných úkonov vykonaných okresným súdom v čase po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 206/05-23 z 11. októbra 2005 je zrejmé, že toto konanie nevykazuje ani znaky skutkovej zložitosti, ktorá by mohla mať vplyv na vznik zbytočných priet'ahov v predmetnom konaní. Právnu alebo faktickú zložitost' veci vo svojom vyjadrení netvrdil ani okresný súd.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred všeobecným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní spisu okresného súdu nezistil žiadnu okolnost', ktorou by s'ťažovateľ prispel k zbytočným priet'ahom v konaní.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a v tejto súvislosti zistil, že v čase po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 206/05-23 z 11. októbra 2005 bol postup okresného súdu opätovne poznačený dlhodobými a neodôvodnenými priet'ahmi, a to od 4. mája 2006, keď okresný súd odročil pojednávanie na neurčito, do 17. septembra 2007, keď okresný súd vykonal v rámci dokazovania procesný úkon (t. j. viac ako 1 rok a 4 mesiace), a tiež v čase od 28. septembra 2007, keď bola okresnému súdu doručená odpoveď na jeho výzvu, do 15. apríla 2008, keď okresný súd nariadil pojednávanie (t. j. viac ako 6 mesiacov).

Obrannú argumentáciu zákonného sudcu spočívajúcu v neprimeranej zaťažnosti zákonných sudcov, ako aj veľké množstvo nevybavených vecí v senáte zákonného sudcu, čo malo prispieť k celkovej dĺžke konania, ústavný súd neakceptoval. Uvedené skutočnosti jednotlivo ani vo vzájomnej spojitosti nemôžu odôvodňovať celkovú dĺžku posudzovaného súdneho konania, ktoré doteraz predstavuje na súde prvého stupňa viac ako sedem rokov, čo vzhľadom na charakter tohto konania nemožno pokladať za primeranú dĺžku tohto konania.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť

primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (napr. I. ÚS 88/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že v čase po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 206/05-23 z 11. októbra 2005 došlo v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 46/01 postupom okresného súdu opätovne k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Keďže od 1. januára 2008 v predmetnej veci koná Okresný súd Pezinok, ústavný súd nepovažoval za potrebné rozhodnúť o tej časti petitu s'ťažnosti, v ktorej s'ťažovateľ žiadal, aby bolo okresnému súdu prikázané konať v predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

S'ťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 60 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre s'ťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať s'ťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä

vzhľadom dlhodobú, neodôvodnenú a opätovnú nečinnosť okresného súdu považuje za primerané v sume 40 000 Sk, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil (v danom prípade okresný súd), je povinný vyplatiť ho sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich náhradu v sume 18 300 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2007 je 2 970 Sk a hodnota režijného paušálu je 178 Sk. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2008 je 3 176 Sk a hodnota režijného paušálu je 191 Sk.

S poukazom na výsledok ústavný súd priznal sťažovateľovi nárok na úhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2007 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnému súde) v sume 6 296 Sk vrátane režijného paušálu a za jeden úkon uskutočnený v roku 2008 (vyjadrenie zo 4. apríla 2008) v sume 3 367 Sk vrátane režijného paušálu. Ústavný súd tak priznal sťažovateľovi nárok na úhradu trov konania v celkovej sume 9 663 Sk, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2008